

Prima instanță: Jud. Rîșcani
Jud. I.Rabei
Instanța de apel: Curtea de Apel Bălți:
S.Procopciuc, E.Grumeza, D.Stănilă

Î N C H E I E R E

17 ianuarie 2018

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului judecător:	Valeriu Doagă
Judecători:	Nina Vascan
	Nicolae Craiu

examinând admisibilitatea recursului declarat de Zavalîșca Oleg,
în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Zavalîșca Oleg către
Rusu Ion cu privire la încasarea datoriei,
împotriva deciziei Curții de Apel Bălți din 22 august 2017, prin care a fost
admis apelul declarat de Rusu Ion și a casat hotărârea Judecătoriei Rîșcani din 25
iulie 2016,

c o n s t a t ă :

La 14 octombrie 2015, Zavalîșca Oleg s-a adresat cu cerere de chemare în judecată împotriva lui Rusu Ion, solicitând încasarea datoriei în mărime de 16 000 euro, suma acordată ca împrumut în baza recipisei, dobânda de întârziere la emiterea hotărârii și cheltuielile de judecată.

În motivarea acțiunii a indicat că, printr-un contract simplu (recipisă) a acordat lui Rusu Ion un împrumut în sumă de 16 000 euro, cu termen de rambursare până la data de 01 octombrie 2013.

A menționat că, în termenul stabilit Rusu Ion nu a restituit suma împrumutului.

A explicat că, la data de 06 octombrie 2014 a expediat o notificare în adresa pârâtului, solicitând ca în termen de 5 zile să-i restituie datoria în sumă de 16 000 euro.

A relevat că, în termenul stabilit Rusu Ion nu și-a onorat obligațiile asumate.

Prin hotărârea judecătoria Rîșcani din 25 iulie 2016 a fost admis cererea de chemare în judecată a reclamanului Zavalîșca Oleg împotriva lui Rusu Ion cu privire la încasarea datoriei.

S-a încasat din contul lui Rusu Ion în beneficiul lui Zavalîșca Oleg suma datoriei în mărime de 16 000 euro, cheltuieli de asistență juridică în mărime de 5000 lei, cheltuieli suportate la achitarea taxei de stat în sumă de 8 927,95 lei și 330 lei cheltuieli de citare publică a pîrîtului.

Prin decizia Curții de Apel Bălți din 22 august 2017 s-a admis apelul declarat de Rusu Ion și s-a casat hotărârea Judecătoriei Rîșcani din 25 iulie 2016.

S-a admis parțial cererea de chemare în judecată a reclamanului Zavalîșca Oleg împotriva lui Rusu Ion cu privire la încasarea datoriei.

S-a încasat din contul lui Rusu Ion în beneficiul lui Zavalîșca Oleg suma datoriei în mărime de 8 000 euro, echivalent în valută națională la momentul executării hotărârii, precum și cheltuielile de judecată în sumă de 7 129 lei. În rest pretențiile înaintate de Zavalîșca Oleg au fost respinse ca neîntemeiate.

La 21 noiembrie 2017 Zavalîșca Oleg a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea acestuia, casarea deciziei Curții de Apel Bălți din 22 august 2017, cu menținerea hotărârii judecătoriei Rîșcani din 25 iulie 2016.

În motivarea recursului a exprimat dezacordul cu decizia instanței de apel și hotărârea primei instanțe, invocând că instanțele de judecată au apreciat greșit probele și înscrisurile administrate la caz, fapt ce a dus la aplicarea eronată a normelor de drept material.

În acest sens, susține că instanțele de judecată nu au elucidat pe deplin toate circumstanțele în raport cu argumentele și probele prezentate și au trecut în mod superficial asupra circumstanțelor pricinii, fără a da apreciere acestora în coraport cu normele de drept invocate ca fiind lezate.

În conformitate cu art. 434 Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Potrivit materialelor cauzei rezultă că decizia Curții de Apel Bălți a fost pronunțată la 22 august 2017, expediată în adresa părților la 02 octombrie 2017 (f.d 137), nerecepționată de recurent, fapt confirmat prin aviz (f.d 138).

Astfel, având în vedere că recursul declarat împotriva deciziei Curții de Apel Bălți din 22 august 2017 a fost depus la 21 noiembrie 2017, în conformitate cu art. 434 Codul de procedură civilă, acesta se consideră declarat în termen.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) și (3) Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copieii de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia. Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor

invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2). Examinând temeiurile recursului, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele. Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Astfel, instanța de recurs reține că examinarea chestiunii privind admisibilitatea recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute la art. 432 Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform Secțiunii a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, Colegiul reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanța de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural, și anume, dacă se invocă că instanța judecătorească a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Codul de procedură civilă, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului. Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanța de judecată nu este absolut. Există limitări implicit admise [cauza Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230]. Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85).

Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45). Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 CEDO procedurilor în fața instanțelor ierarhic

superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (a se vedea Botten împotriva Norvegiei, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (Helmens împotriva Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului.

Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de Zavalîșca Oleg nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Codul de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Recursul declarat de Zavalîșca Oleg se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecător

Valeriu Doagă

Judecători

Nina Vascan

Nicolae Craiu